

Mielőtt Maul Sith volt - mielőtt Darth Maullá vált volna - egy fiatalember volt csupán, akinek el kellett rejtenie igazi természetét, ahogy a harc útjait tanulta.

A színfalak mögött Darth Sidious vezette bele az Erő sötét oldalának erejébe és kegyetlenségébe.

Számára csak ez a világ létezett, és epekedve várta az esélyt, hogy megragadhassa azt, amit sorsának tekintett.

De aztán múltja visszanyúlt érte, fenekestül felforgatva ezen világot....

ÖNMÉRSÉKLET

Egy új Darth Maul novella

James Luceno tollából, Darth Raven (nyers)fordításával

A fiatal Maul cikcakkban rohant fedezék után, a Halovány Könnyek Völgyének fagyott talaján. Katonai csizmájának kopott orrai a törékeny földre mélyedtek, fekete-kesztyűs kezei támasz után kutattak, ahogy egyre meredekebbé vált az emelkedő. A kavicsos talaj ismét kicsúszott lába alól és keményen a jobb térdére esett. Alacsony-energiájú sugárvetők sülték el alóla, minden irányból elzárva menekülési útját, a felette becsapódó nyalábok forró kavicsdarabokat szórtak védtelenül maradt arcára. Ahogy felfelé vonszolta magát az egyik lövés lábbon találta, most már átkozta ügyetlenségét. Ruháját teljes egészében az előző találatokból származó lyukak borították. Teste pedig tele volt érme méretű varratokkal és égésekkel. Ha az üldözés célja elfogása helyett a megölése lett volna, már rég a völgyben kanyargó folyó fagyott zátonyánál heverne holtteste.

Egy partra sodrott kő magas csúcsa ideiglenes fedezéket nyújtott számára. Maul mögé préselte magát miközben a sugárvetők lövedékei tovább csiszolták annak oldalait. A ritka levegőben zihálva és jobb térének kedvezve, lehajolt, hogy kipillantasson az oszlopszerű kő alapzata mögül. Közönséges szemek képtelenek lettek volna nyomon követni üldözői mozgását, de az Erő által feljavított szemei már ki tudták játszani öltözetük által biztosított álcájukat. Vezetőjük, Meltch Krako, egyre sürgette embereit, ő már évekkal ezelőtt lelőtte volna Mault, ha Trezza nem avatkozik közbe. Megkerüléséhez a két Meltch által képzett, rövid-szájú ródiai, Hubnuts és Fretch sietett, mindketten tapasztaltak nyomkövetés és fejjavadászat terén.

Még valódi erejét visszatartva is élvezte előnyét, amíg egy meglepetésszerű támadás Meltch részéről arra kényszerítette Mault, hogy eltérjen eredeti tervétől. Keresztülvágva a jeges folyón, felkapaszkodva a barátságtalan völgy északi falán...

A forró, párás világokból származó szerzemények nem tarthattak volna lépést vele. De a ródiaiak az álcázó öltözettel együtt légző maszkkal is rendelkeztek. Meltch például minden nemű éghajlatra és környezetre felkészült és a különféle bolygókon világokon folytatott több évtizednyi harc egyfajta superkatonává faragta. Ugyan nem Maul különleges módján, ő más tekintetben volt erős.

Egy szentségtörő módon, ahogy erre gondolni tanították.

Ahogy az érdes sziklához nyomta hátát, végigmérte a közvetlen környezetét, majd tekintetét a szikla csúcsára szegezte, egyenesen zöldes-kék ég felé. Orsis ezen részén a táj sokkal inkább annak legtávolabbi holdját tükrözte, ezért is vált ez a völgy és annak kanyargós folyója Halovány Könnyek néven ismerté.

A 10 kilométer magas vulkánról meredeken ereszkedő folyó vize a völgy talajának repedéseibe ömlött, és az idő folyamán átformálta az egykor szinte tükör simaságú felszín. Amely most fennsíkok és tornyosuló sziklaormok valóságos rengetege. Ezeket gleccserszakadékok tarkítják és tüskés kaktuszok pötytyözik, melyek átlátszó folyadéka köztudottan hallucinációkat okoz bizonyos fajknál.

Egy sugárlövedék suhant el Maul csökevényes szarvai mellett, melyek kopasz, fekete és vörös színű koponyáját díszítették, a lába mellé érkezett a lövés. Egy gyors pillantás felfedte számára, hogy üldözői épp körülvenni próbálják, védőöltözetük álcázásában bízva, egyik fedezékül szolgáló tereptárgyról a másikra versenyezve. Maul felemelte sugárvetőjét és célba vette a legközelebbi ródiait, mutató ujjja remegett a ravasz felett, mintha lövésre készletre volna. És ő lőtt volna, ha nem tartja vissza valami, amelyet az eredményez, hogy most azt látja, amit nem szabadna látnia. Csalódottan vicsorgatja fogait a gleccser felől süvítő száraz, hideg szélben és egy újabb átkot mormolt. Lábai csak akkor csúsztak ki alóla és tüdeje is csak akkor feszült meg, hogy elegendő oxigént szállítson izmaiba, amikor rá volt kényszerítve, hogy maradjon a szentségtörő világban. Csak ebben a világban kellett az alárendelt zsákmány szerepét játszania, hogy elrejtse az Erőben lakozó képességeit.

Most jobb, ha várok, mondta magának. Jobb, ha magasabb terepre csalja őket, ahol még ennél is ritkább a levegő és öltözeteik képtelenek lesznek tökéletesen elrejtteni üldözőit. Ott már egy természetesnek tűnő módon fordíthatná meg a felállást.

Közben Mestere szavai visszhangoztak gondolataiban: *Tervezd meg ösvényedet, és az Erő megnyitja számodra.*

Kitörve az oszlopszerű szikla vézna árnyékából, szándékosan mutatta magát egy pillanat erejéig, aztán ismét szlalomozni kezdett felfelé. Sugárvető lövedékei szegélyezték szapora lépteit, az egyik ismét sérült lábszárán találta - a következő pedig jobb vállát érte. Ezúttal elnyelte fájdalmát és egyre növekvő haragját táplálta vele. De ekkorra már Meltchnek fel kellett tűnnie, hogy prédája nemhogy megadja magát, de még csak le sem lassul. Ezért Maul botladozva ment egy darabon, mielőtt eredeti tempóján folytatta volna a menekülést. Nagyjából 400 méternyi mászás után a völgy végéhez érkezett, ahol a víz és a szél együttes munkája csúcsok és ormok útvesztőjévé formálta a tájat.

Milyen egyszerű lenne keresztülviharozni rajtuk, bakancsaim véres lenyomatát hagyva testükön. De nem itt, nem most, nem a szentségtörő világban.

Jól célzott lövések ütköztek, majd pattantak le a lándzsás sziklákról, finom törmelék szemcsékké megváltozva a levegőt. Maul most már viszonzta a tüzet, jócskán eltévesztve célpontjait, ahogy normál esetben kellene. A lövöldözés abbamaradt, ahogy egyre mélyebbre küzdte magát a sziklák labirintusában, számos keskeny átjárón átpréselve magát, keresztülkúszva egyeseken s kisebb szakadékokat átugorva. A sziklás völgy szélét látva maga előtt, egy új tervet kezdett kieszelni, hogy üldözőt készületlenül érhesse támadása. Meltchet nehezebb átverni, mint a ródiaikat. Mostanra már a mandalór minden trükkjét ismerte, sőt, saját maga is tanított neki néhányat. De Maul olyan cseleket is eltanult az embertől, melyeket az nem szándékozott továbbadni neki. Számított rá, hogy embereit megkerülésére küldi, míg ő maga hátulról folytatja üldözését.

A hegyes sziklák közül előbukkanva leguggolt egy pillanatra a néma csendben. Egy a völgy főjéből kiemelkedő, hófödte hegycsúcs felé vette az irányt, mely szinte uralta az alatta elterülő tájat, egy magányos felhő zászlóként magasodott orma fölé. Maul óvatosan felkapaszkodott meredek oldalára, hogy kikémlelhessen üldözői helyzetét, közben hátát a recés kőnek támasztotta a zord környezetben. Meltch kevesebb, mint 50 méterre volt tőle, Maul nem értette, hogyan juthatott ilyen közel. Valamiféle Halálórség béli technikára gyanakodott. Mivel normál esetben képtelen lett volna látni őt, megemberelte magát és felkészült a fájdalomra.

Meltch első lövése a jobb vállán érte, ereje részben hátra fordította, de ő saját lendületével egészítette ki azt és befejezte a fordulót, majd örült rohanásba kezdett a kígyózó gleccserszakadék vége felé. A mandalór alig elhibázott lövései kísérték haladását, amikor hirtelen rájött, megcsalták szemei. Sokkal szélesebb volt a szakadék, mint az korábbi helyzetéből látszott, túl nagy volt a távolság egy 15 éves Zabrak számára – még ha az majdnem ez évtizednyi harcászati képzésben is részesült. Maltch arra számított, hogy megáll a szakadék szélén és megadja magát, de ehelyett gyorsított léptein és nekiveselkedett az ugrásnak. Végtagjaival hevesen kapálódzott, mintha ez nagyobb lendületet szolgáltatott volna számára.

Hagyta, hogy nekivágódjon a távoli falnak, az Erő segítségével elnyelve a becsapódás erejét, kezeivel pedig egy hasadékba kapaszkodott, néhány méterrel a völgy pereme alatt. A szakadék keskenyebb részére sietve, Meltch és a ródiaiak nem voltak messze tőle, feltételes láthatatlanságukban bízva néztek le rá a hasadék széléről. Maul biztos volt benne, hogy vakmerő lépésével – sorsugrásával – elnyerte harcostársai bizalmát. De csak addig, amíg törmelék nem kezdtek rúgni rá, uszítás céljából. Hátha elveszti fogását és lezuhan, belehalva a balesetbe.

Elsőként a mandalór műszakja közben.

Haragja kezdett eluralkodni Maulon. Mégis meddig kell még elrejtene képességeit, közepszerűnek mutatni magát – mint valami küszködő újonc – amikor annyival több annál?

Ismét az Erőre támaszkodva, elrugaszkodott a szakadék faláról, bukfcenet hányva, pörögve a levegőben. Mikor bakancsai újra a rugalmas földet taposták, üldözői háta mögött állt, sugárvetőjével kezében. Mikorra már mindhárman megfordultak - Meltch szigorú arca teljesen eltorzult döbbenetében – Maul már tüzelt is fegyverével, mintha olyan ellenfelekre lőtt volna, akiket nem látott, de tudta, hogy előtte vannak. Még mindig álcájukban bízva szétszóródtak, vaktában löve futásuk közepette. Ugyan nem egy találat érte Mault, az Erő vezérelte lövéseit célpontjaihoz és minden egyes fájdalmas ordítás fokozta élvezetét. A sugárvető már majdnem teljesen lemerült, amikor Meltch deaktiválta álcát nyújtó öltözetét és ordítva közölte vele, hogy álljon le. De Maul nem törődött vele. Folytatta a tüzelést, ahogy szadista élvezete végigsöpört rajta, a sötét oldal dühödt kígyóként vonaglott lelkében.

És egy napon képes lesz az elektromosság villámainak viharát előidézni ujjaiból!

Felette, túlharsogva a túlmelegedett sugárvető figyelmeztető jelzésein és a mandalór megadási kérelmén egy erélyes, általa gyerekkora óta ismert hang parancsolta neki, hogy szüntesse be a tüzelést.

Egy légisiklót pillantott meg a hegy csiszolt, csontszáraz teteje körül, lebegő módba váltva, ahogy leszállt a szakadék peremén. Egy alacsony, de erős testalkattal rendelkező Falleen ült fülkéjében. Szikrázó tekintettel bámulva Meltchre és a már látható ródiaiakra, a kétlábú hulló kiugrott a siklóból és Maulhoz sietett. Kitépte a sugárvetőt szorításából, majd félre dobta azt.

„Mégis mit képzeltél?” Suttogta Trezza.

Meltch leeresztette fegyverét és a sötét hasadékra pillantott, ahol Maul látszólag élet-halál közt lebegett. Visszafordítva tekintetét az már gyanakvással volt tele.

„Hogyan - ?”

„Elrugaszkodtam a szirtről,” mondta Maul.

Meltch még egyszer visszapillantott kétségei közepette. Ismét Maul felé fordulva a következőt mondta, „Hogyan tudtál célba venni minket?”

„A ruhák meghibásodtak. Nem tudták eldönteni, hogyan olvasszanak be titeket a háttérbe.”

Meltch a fejüket rázó ródiakra pillantott. Majd haragosan elviharzott Trezza mellett. Maul jóval azelőtt látta az ütést, mielőtt a mandalór meglendítette volna karját. Mozdulatlanul állt, fejét a jókora erejű csapás felé fordítja és sikerül talpon maradnia. Ahogy vérét a talajra köpte, tekintete visszaragyogott a mandalórra.

Meltch kihúzta magát állát felé mutatva. „Rajta Maul, te tetted ezt személyes üggyé.”

„Te teszed azzá, már 2 éve.”

„Hogy kitoljam a határaid,” mondta Meltch. „Hogy igazi harcost faraghassak belőled,” közben farkasszemet nézett Maul sárgásan ragyogó tekintetével. „Személyes vagy szakmai. Nem lehet egyszerre mindkettő.”

A náluk legalább egy fejjel alacsonyabb Trezza lépett közéjük. Sosem számított jó jelnek, ha egy Falleen színt váltott, és az ő arcának színe a teljes színiskálán át váltakozott.

„Elég,” mondta. „Egyikötök részéről sem éri meg.”

Meltch gúnyolódott. „Sosem fogja megütni a mércét, Trezza. Nem amíg bármit is eltitkol előlünk. Addig is, csak az időnket pocskoljuk.”

A szilaj tengertől nem messze fekvő kiképző tábor főhadiszállásán, Trezza a törzsét borító sérüléseket vizsgálta, amelyet fejéhez és arcához hasonlóan rejtélyes és fekete és vörös tetoválások borítottak.

„Ezeket el kell látni.”

Trezza odahívott egy orvosi droidot, de Maul visszarúgta lábával.

„Nem baktával,” morogta. „Meggyógyítom magam.”

„És szenvedsz majd a fájdalomtól.”

„Nincs fájdalom.”

„Ha te mondod.”

Maul a szemébe nézett. „Ezt te nem értheted.”

Kétségtelenül,” válaszolta Trezza. „De ez nem változtat a tényen, hogy úgy tűnik, többet felejtettél, mint tanultál az elmúlt időben.”

Maul visszahúzta ruhája felső részét vállára. „Talán tudni fogok majd egyet s mást, amikor már olyan idős leszek, mint te.”

Trezza vállat vont. „Ha továbbra sem tartod tiszteletben a fogadalmad, szerencséd, ha megéred a 16 éves kort.”

„Ez az én gondom.”

„Teljességgel az.”

A Falleen csöndes volt a fennsíkról való visszaúton. Közben különleges illatanyagokat juttatott a levegőbe Maul megnyugtatása céljából, bár az teljességgel immunis volt hatásaira. A 200 szabványévet megközelítő Trezza fél életét zsoldosok és katonai jellegű személyek képzésével töltötte Köztársaság szerte, különféle bolygóközi szervezetek részére – A geonózisi Petranki Aréna és a rattattaki Űst hivatásos harcászati személyekkel való ellátásáról nem is beszélve, valamint bérgyilkosok és hírszerző ügynökök szervezéséről a nemesi házak és bünszervezetek részére egyaránt. Amellett, hogy még Meltchnél is képzetesebb harcos volt, ő áll legközelebb Maulhoz, mint védelmező, legalábbis a rendhagyó világban.

„Meltch arra akar sarkalni, hogy felfedd igazi valódat. A Halálőrség tagjai példátlan őszinteséget tanúsítottak egymás iránt és hűséget ügyük mellett.”

„Akkor miért széledtek szét?”

„Túlzottan alábecsültek egy már legyőzöttnek hitt ellenfelet. A vezetőjük halála után a túlélők szétszóródtak és Meltch azért jött ide, amiért mi is, a hőség és a hagyományok fontossága miatt. Egy ideális kiképző mellett kitűnő stratégia is egyben. És igaz van abban, hogy személyes ügyet csinálsz ebből. Különösen most, hogy egyre erősödnek képességeid.”

Trezza enyhe mosollyal fogadta Maul hallgatását. „A szakadékból való ugrás remek ötlet volt. De nem kellett volna lealacsonyítanod azzal, hogy hagytad felülkerekedni érzéseid.”

„Sokkal rosszabbat is tehettem volna, mint szikrákkal lövöldözni Meltchre és a ródiiaiakra,” mondta Maul.

Trezza mosolya összeesett. „Ezt mindketten tudjuk, de ennek így is kellene maradnia.” Megállt egy pillanatra. „Nem az én asztalom megkérdőjelezni az erőd igazi mivoltának eltitkolásának célját.”

Maul haragosan nézett vissza. „Színlelés.”

„Azt mondtad, hogy a képzésed részeként akarsz rá tekinteni.”

„Mondtam...” válaszolta Maul.

Trezza vállára tette a kezét. „Bár más körülmények között találkoztunk volna, Maul, de mindkettőnknek tartania kell magát a megállapodás feltételéhez. Meltch már régóta gyanította, hogy használni tudod az Erőt, és most még több okot adott rá, hogy megvonja tőled bizalmát. Talán utálatos vagy azok közé tartozik, akik megvetik az Erőt. De részemről szívesebben látnám, ahogy, ha az Erő használata nélkül fejeznéd be a képzésed. A hasznodra válna.” Aztán elhallgatott, majd utólag tette hozzá. „Itt van, tudod ki.”

Mulnak riadttá vált tekintete.

Trezza hozzá tette. „A gyakorlatot jött figyelemmel kísérni, már vár téged.”

Egy a Feketeórség völgyben fekvő, ősi templom üreges előcsarnokában, Maul a földön térdelve várta Sidious szavait. A hosszú siklóúton próbálta kitzitani magából haragját és gyanakvását. Tulajdonképpen végig abban reménykedett, hogy valamiféle teremtmény vagy állat kíváncsian járműve elé ugrik majd, a száraz hegylábakat átszelő földutak egyikén.

De nem ugrott, és Maul érzelmei a kőkastély magasságába emelkedtek. A Trezza kiképzőtáborából való időszakos eltűnéseire képzése kezdete óta sor kerül, de nem ő volt az egyetlen tanonc aki elment bizonyos időszakoként, így már megszűnt spekuláció tárgya lenni.

„Nem teljes egészében vagy felelős a történetekért.” Mondta végül Sidious, nem sokkal megállva előtte. „A sötét oldalnak nagy tervei vannak számodra, és csak rajtad áll, hogy magadban hordozhasd erejét. Elhivatottságot és gyűlöletes korlátokat keresve, a sötét oldal folyamatosan tesztel minket, próbára téve akaratumkat és önkéntes titkolódzásunk fontosságát.”

A középkorú, átlagos magasságú ember, Sidious egy sötét sötétkék csuklyát viselt, amely gyakran árnyékba burkolta arcát.

„Igen, mester,” mondta Maul. „Felülkerekedett rajtam.”

Sidious szemei felvillantak köpenye csuklyája alól. „Felülkerekedett? Hogy mered hibádat hibád hazugsággal tetőzni?”

Maul a jéghideg padló felé eresztette tekintetét.

Azt mondtam, hogy nem vagy teljes egészében vétkes. A sötét oldal hajlandósága a szánalmas és arrogáns demonstrációdban való együttműködésre, nem ment fel a nekem tett esküd aláírása és a veled való terveim veszélyeztetése alól.

Sidious fölé tornyosult. „Tényleg azt hitted, hogy csak úgy besétálhatsz ide és mentesítheted magad a baklövéseidért való felelősséged alól? Hogy ez gyanútlan áldozatként tüntetheted fel magadat mindebben?”

Maul bocsánatot akart kérni, de féktelen haragja nem engedte. Bármely esetben, a lényegtől függetlenül, egyforma gyakorisággal kapott büntetést igazáért, mint tévedéséért.

Egy megfoghatatlan helyről előtörő haragja emelte fel fejét és járatta nyelvét.

De egy halovány szócska alig hagyta el ajkait, amikor érezte, hogy toroka elzáródott Sidious egyetlen felületes kézmozdulata által.

„Ne szólj közbe,” figyelmeztette.

Távolabb lépett Maultól, aztán lélegezni engedte, majd felé fordult.

„Azzal, hogy használtad az Erőt, hogy kiszabadulhass ellenségeid csapdájából, nem kívánt feltűnést okoztál. Tisztában vagyok veled, hogy a Jedik továbbra is hajszolni fogják Trezzát, a bérgyilkosok és katonai alakulatok képzése miatt. Szóval gondold bele, mi történt volna, ha egy Jedi is jelen van a gyakorlat alatt. Egy Jedi nem csak azzal lett volna tisztában, hogy átjár az Erő, de azzal is, hogy tanításban részesültél a sötét erőkben, ezzel veszélyeztetve a pozíciómat. Mellesleg a kis trükköd a szakadéknál, alig csalt volna ki többet egy enyhe mosolynál egy Jedi mestertől. Mintha csak egy bohóc szórakoztatta volna közönségét.

Ismét Maul elé lépett. „Mit is akartál kérdezni tőlem az előbb?”

Maul meggyőződött beszédre vonatkozó képessége felől. „Meddig kell még egy valaminek lennem itt és valami ez másoknak ott? Az Erővel tanítva itt és anélkül ott? Mik terveid számomra, mester? Mit jelentek számodra?”

Sidious az orrát húzta. „A gyakornokom vagy, Maul és egy napon a tanítványom lehetsz majd.”

„A tanítványod.” Mondta Maul, nem tudva mi is az pontosan.

„Talán. De ha úgy lesz, számos próbatétel végén fog eljönni, amelyek mellett eltörpülnek a mostaniak. Amint kikerülsz Orsis oltalma alól, rájössz majd, hogy a Köztársaság megtévesztésre épül, és csak azért marad fenn, mert a Jedi Rend úgy akarja. Különböző szervezetek próbálnak majd hazugságokkal etetni, hogy beleránthassanak ebbe a megtévesztésbe, és neked az Erő sötét oldalával kötött szövetségedre kell majd támaszkodnod.”

„Értem, Mester.”

„Nem, mondta Sidious. „Csak azt hiszed, hogy érted.”

Köpenye felhajításával két lézerkard tűnt elő, egyiket odadobta Maulnak, mielőtt kibontotta volna sajátját. Maul tudta, hogy az égési sérülések mellett, amelyeket most fog szerezni, semmiségnek tűnnek majd a Meltch sugárvetőjétől kapottak.

Egy harci vibropenge hevert az alacsony asztalon, bonyolult belső részei kilátszottak, egy kis szerszámosláda hevert mellette. Maul lázasan dolgozott a penge elektromos rezgése miatt felelő generátoron, a beépített csillapítót akarta felülírni, ezzel megnövelve a kard vágásainak erejét. Ha nem lett volna megtiltva az Erő használata, most minden képességét bevetné, hogy kielégítse a benne tomboló dühöt, hogy minden élőlényt kibelegessen, amellyel a Gorában töltött, magányos útján szembe kerül majd. Magába szívva a kiontott vért, lakmározva azok meleg húsából... Ennek pusztán gondolatától is remegni kezdtek ujjai és szerszáma hirtelen kicsúszott szorításából, majd mélyen bele állt másik kezének tenyerébe, mély sebet vágva azon; valamint betetőzve elfojtott érzéseit. Maul leszorított jobbja az asztalba vágódott, megrázva annak felszínét és a vibropenge a magasba repült, kis híján beleállva fejébe. Felegyenesedett, összeszorította recés fogait, teste megmerevedett, majdnem elordította magát fájdalmában, ezzel magára vonva az egész kaszárnya figyelmét.

De ehelyett mély levegőt vett és egy székre ereszkedett, hátha sikerül megemberelnie magát.

Az elmúlt évben, haragja nem ismert korlátokat, valahányszor visszatért a Sidioussal folytatott gyakorlatairól. Még azon ritka alkalmakkor is, amikor nem perzselte meg testét mestere mestere lézerkardja. Sidious mondta neki, hogy számíton erre, mivel, ahogy teste erősödött a sötét oldal lehetséges szövetségesként kezd majd tekinteni rá, és ez érzéseiben és gondolataiban is megmutatkozik majd. Próbaidőszak lesz majd számára, ahogy mestere nevezte, a beavatás rítusa, de ez még mindig nem része azoknak a próbáknak, amelyek Sidious szerint végleg megtörik, vagy a tanítványává emelik – társszerepet kap amit Sidious csinál, bármi legyen is az.

Bár egész életében ismerte Sidious, csak keveset tudott róla. Ugyan Maul nem volt a szolgája, de mindig is hozzá tartozott valamilyen formában. Sidious helyezte Trezza oltalma alá 8 évvel ezelőtt. Ezt megelőzően emlékszik rá, hogy Sidious és droidjai kínozták Mustafaron. Valamint csillaghajóval tett utakra Tosste világára, ahol a sötét erők használatára tanították. De sejtése sem volt, hogy ki volt Sidious a galaxis többi részén, vagy melyik világból származhatott. Maul ismereteiből kiindulva lehetett egy hadúr, egy mágus, vagy ez fejedelem, vagy éppen egy kitaszított Jedi mester. Bárki is volt, bármely keveset is tudott múltjáról vagy kilétéről, Maul rendkívül megtisztelőnek találta annak lehetőségét, hogy egy napon a tanítvány lehet. És a fájdalmak, magrázkódtatások, valamint a mostani zavaros történések ellenére, továbbra is határozottan bizonyítani akarta alkalmasságát mesterének.

Felmerült benne, hogy Trezza és Sidious azt tervezte, hogy Maul beavatási rítusa az Erővel való képzésben egybeessen az Akadémia hasonló, most előtte álló rítusával. Mely során egy orsisi hete kell majd túlélnie Gorán, teljesen egyedül, élelem és felszerelés, valamint a vibropengéhez használatos tartalék energiacella nélkül, a vadak birodalmában.

Épp a rövid életű munkája darabjait szedte fel a padlóról, – felszedve a pengét és a hosszú szerszámokat – amikor is két tanonctársa lépett be a kaszárnyába.

A magasabbik és idősebbik, Kilindi Matako, átfésülte a szobát a szétbontott vibropenge, az asztal karcos felszínének és a Maul bal kezéből a padlóra csöpögő friss vér látványát tapasztalva szemével. A neutolan csíkos csápokból álló frizurája frizurája remegni kezdett.

„Minden rendben?”

„Baleset volt,”

Ezt a lány kétkedő tekintettel fogadta. „Mint mindig.”

Kilindi még rabszolgaként érkezett az akadémiára és mostanra Trezza a szárnyai alá vette, valamint tehetséges harcos vált belőle, Maul titokban vonzalmat táplált iránta. Volt, hogy kölcsönösnek hitte ezeket az érzéseket, de az ilyesfajta érzelmek még Orsisénál is veszélyesebb terepnek bizonyultak számára.

A másik lány ez sötéthajú, Daleen nevezetű ember volt. Mivel egy nemesi ház hercegnőjének rebesgették, helyzete még Maulénál is rosszabb volt az akadémián. Harcászati képességei korlátozottak voltak, de Trezza szerint Daleen egy nap tehetséges titkos ügynökké válhat. Kettejük segített összeszedni Maulnak a többi szerszámot, majd elég közel léptek hozzá ahhoz, hogy belélegezhesse szédítő illatanyagaikat. Dúhe egy pillanatra zavarba ejtő mámorba csapott át.

„Meltch látni akar,” mondta Kilindi.

Maul a kijáratra vetett egy aggodalmas pillantást.

„Most hol van?”

„Szerintem odafent,” mondta Daleen.

Odafenten az OOÁ-t értette – Orsis Orbitális Állomása. Nem volt szokatlan Meltchtől, hogy elhagyta volna a bolygót, kihívás után keresve, tanácsot adva valamely katonai

szervezetnek, vagy megbízatást végrehajtva. Maulnak felötlött, vajon keresztezte-e valaha is egymás útját a mandalór és mestere az OOÁ-n való gyakori átutazásaik folyamán.

„Szeretnél pár jó tanácsot arról, hogy mire kell majd ügyelned Gorán?” Mondta Kilindi, ahogy Maul nekilátott vibropengéje összeszerelésének.

Ő a fejét rázta. „Boldogulok.” *Öltem már dinkót a puszta kezemmel*, folytatta volna. De a lány együtt érző nevetése félbe szakította. „Én is ezt mondtam, és lásd hova juttatott.”

Nem kellett bemutatnia az izmos alkarján és vállán cikcakkban húzódó sebhelyeket, hogy Maul felfogja lényegét.

„Csak el ne vessz ott,” tette hozzá Daleen a maga megnyerő hangján, majd óvatosan átkarolta fejét, vigyázva annak rövid szarvaival. „Meglépetéssel készülünk a visszatérésedre.”

A csillagok tengerének túloldalán, egy magas, sápadt mágusnő hallgatta figyelmesen egy távolról érkezett utazó történetét, alávetve magát a külvilági által hozott technológia által generált képeknek, majd elrendelte klánja két tagjának, hogy hozzák elé a Kycina nevezetű Éjnvért.

A bolygó Dathomir néven vált ismerté és Talzin anya klánja tartotta befolyása alatt ezen távoli részét, rituálékat tartva a Szárnyas Istennő és a Horgas Isten tiszteletére, elsajátítva a nagyvadak nagy vadak nyelvét, mint például a rancor, és bűvészkedve a varázslatos folyadékkal, a természet erőinek egyensúlyban tatása érdekében. Kevés külvilági tapasztalhatta meg a klán varázslatainak erejét, legtöbbjük holtan végezte.

Egy száműzetett Jedi romlott leszármazottaiként az Éjnvérek mozgékony emberek voltak, bár a sötét oldal erőinek túlzott használata fizikailag és érzelmileg is átformálta őket. Talzin ezüstös szemei állandó horzsolásokkal voltak szegélyezve, amelyek a külső sarkakból kiindulva egy durva, kopasz homlokba húzódtak, egy pajzsszerű medált formálva, amely egy éles csúcú, piros fejfedőből lógott. A száját is elszíneződések szegélyezték, akárcsak a bemélyedéseket, amelyek orrcimpáitól húzódtak szögletes álláig. A köpenyét borító egyenes és kacskaringós díszeknek köszönhetően megjelenése leginkább egy szárnyas rovarra, egy piros csillagra, vagy egy baljós virágra hasonlított.

Az elnyújtott arc látszatát idéző kőből készült búvóhelyét az azt betetőző, stilizált emberi figurák magasba emelt karjai által tartott platformmagasodott, melynek tátongó szája az épület bejáratát képezte.

Ezen a roppant nyíláson át bukkant elő az idegennel és két vöröses mintázatot viselő Éjnvérrel, az utóbbiak kardokkal voltak felfegyverkezve. Megjelenésüket az a hír idézte elő, miszerint Kycinát megtalálták és a Szentélyhez vitték – ez egy sekély, derékszögű medence, amely oltárként és a varázsfolyadék tárházaként is egyaránt szolgált, körülötte pedig klán többi tagjai gyűlnek össze különféle szertartások végrehajtása céljából. A párás levegőt az éppen most érő gyümölcsök illata töltötte meg, amelyek a boltívre akasztott közeli növények lombtalan ágairól lógtak le.

A Szentély másik oldalán álló két Éjnvér között állva, Kycina Talzin és társai közeledtét figyelte. Korának ellenére fiatalos és határozott volt tekintete, nem viselt fegyvert, ruhájának csuklyája le volt eresztve, felfedve igen rövid, világos színű haját.

„Egy dathomiri Zabrakot fedeztek fel, aki a távoli Orsis világán tartózkodik, „mondta Talzin először nélkül.

A külvilági kedvéért a Basicet beszélte, de erős akcentusa elfedte szándékait. Megkérte rá, hogy mutassa meg Kycinának a korábban neki is mutatott holografikus képeket, bár nem tartotta túl sokra az idegen szerkezetét.

„Ő az,” mondta Talzin, a szerkezet kijelzőjére mutatva. „A szimbólumai azt mutatják, hogy Éjfvívré lett avatva, mielőtt elhagyta volna világunkat.”

Az Éjnővérek alá rendelve, valamint nemzés és hadviselés céljából tartva, a dathomiri Zabrak Éjfvívré a Talzin uradalmában fekvő falvakba voltak zárva.

„Igen, Anyám,” mondta Kycina tekintetét felemelve a kijelzőről. „De miért hozod ezt tudomásomra?”

„Ennek jelzései azt sugallják, hogy ugyanabba a klánba tartozik, amelybe Savage Opress és Feral.” Talzin szemei észrevehetően összeszűkültek. „Ő a te magzatod Nővér és te engedted, hogy elragadják tőlünk.”

Kycina kihúzta egyenes vállait, de arcáról a természetesség utolsó szikrája is eltűnt. „Miért tennék ilyet?”

Szavai alig hagyták el a száját, amikor Talzin egyetlen kézmozdulattal ez méteres magasságba emelte és hátra tekerte testét, a környező növények egyikéhez hasonlóan ívelve, hamuszürke arca a vöröses égbolt felé volt döntve.

„Valóban, miért is tennél ilyet?” Mondta Talzin, körkörös irányban lépkedve körülötte.

Kycina a varázslattal küzdött, amelyet Talzin idézett, beszédre kényszerítve őt. „Anyám, te talán nem engedted Asajj Ventresst, hogy elvigyék tőlünk?”

Talzin kísérei meglendítették kardszerű energiafegyverüket. „Istenkáromlás,” mondta az egyikük.

De Talzin visszaparancsolta őket és folytatta a körözést a felfüggesztett Éjnővér körül.

„Amikor megváltam a fiatal Ventresstől, azért tettem, hogy megvédhessem klánunk szentségét. Ha nem teszem, Hal’Stend Siniteen rabszolga kereskedői háborút indítanak ellenünk és egész Dathomir szenvedett volna.”

Te fizetséget fogadtál el,” mondta Kycina küszködve. „Én legalább önzetlenül tettem.”

„Szóval bevallod,” állt meg Talzin.

Kycina farkaszemet nézett vele. „Meg akartam óvni tőled. Megkímélni egy háborúval és szolgálással teli élettől; nehogy az egyik titokzatos terved takarmánya legyen. Savaget és Feralt már így is elvetted tőlem. Jobb életet akartam Maul számára.”

„Akkor kudarcot vallottál, Nővér, pontosan ilyen életbe sikerült belesodornod. Kinek adtad őt?”

Kycina összeszorította szemeit. „Nem tudom a nevét. Egy elegánsan öltözött embernek, akivel a Kék Sivetag Városban találkoztam. Befolyásos volt és erős a maga igazában.”

Talzin tovább tépelődött. „Ez az ember nem értékelhette sokra ajándékod, a magzatod egy Falleen kezébe került, aki zsoldosokat és gladiátorokat képez.”

Kycine felsóhajtott. „Nem számít. Legalább nem tudod elérni.”

„Nem olyan biztos az.” Az Éjnővérek felé fordította tekintetét, akik rátaláltak Kycinára. „Zárjátok be, amíg kiagyalom a megfelelő büntetést számára.”

Még egy kézmozdulat Talzintól és Kycina kővé dermedve esett a talajra. Amikor az Éjnővérek elvonszolták, a külvilági felé fordult. „Normál esetben hajlandó lennék az ilyesfajta bűn megbocsátására, de nem egy ilyen értékes Éjtestvérnél.”

„Ez érthető,” mondta az idegen.

Talzin méltányolta szavait. „Nagyra becsülöm, hogy a tudomásomra juttattad ezt az információt, de az ok, amiért ezt teszed, minden, csak nem önzetlen.”

„Maul nem csak ez egyszerű kamaszodó újonc,” mondta a férfi. „Lehetségesnek tartom, hogy egy ügynök, akit valamely Köztársaságbéli szervezet, vagy maga a Jedi Rend iktatott Trezza akadémiájába. Rendszeres időközönként elhagyja azt, valószínűsíthetően az összekötőjével való találkozás céljából.”

Talzin szemei a külvilági tetoválásokkal borított vastag karjaira estek. „A mandalór harcosok jelét, a sikoltó-öjvet viseled.”

Meltch megdöntötte fejét válaszul.

„Akkor miért nem intézted el egyedül?”

„Maul Trezza védence.”

„És te nem akarod kockára tenni az üzleti kapcsolatod a Falleennel.”

„Pontosan.”

Talzin gondolkodott egy keveset. „Mindkettőnk számára hasznunkra válnak majd cselekedeteink.”

„Éjnővéreket küldesz majd Orisra, hogy visszahozzák?”

„Ezt nem bízom másra, magam fogok odamenni.”

Meltch pislantott egyet őszinte meglepetésében. „Akkor had segítsek. Át kell majd utaznod Orsis Orbitális Állomásán, és szükséged lesz a belépési kódokra, hogy lejuthass az akadémiához. Én mindenben támogatni tudlak és pontosan tudom, hol tudod majd elfogni anélkül, hogy bárkinek is hiányozni.”

Maul éppen a hetedik jelentős ölésénél tartott a torzszülött áradat kezdete óta eltelt napokban. Egy jókora fa lomjáról, egy kétlábú állat púpos hátára vetődött, módosított vibropengéjét újra és újra a páncéllemezek közé mélyesztette, amelyek az állat hosszú nyakát védték, amíg az oldalára nem dőlt a talajon. Mostanra már ereje javarésze elhagyta, de erőteljes állkapcsát, még mindig képes volt a biztonságos távolságra húzódó Maul felé csattogtatni. Aki előre ugorva adta meg neki a kegyelemdöfést és az állat szájából hallatszó fájdalmas üvöltés visszaverődött a palánkokról, majd a közeli fákon tartózkodó madarak is szétrepültek.

A bestia fajtársaitól hallatszó távoli kiáltásai visszhangoztak a haldokló állat felé, amikor egy villámcsapás mennydörgése rázta meg az eget és elötört a szakadó eső áradata. A tény, hogy Maul hétre szóló, javarész alvás nélkül töltött gorai útja során a végéhez közeledett, még inkább büntetőleg érződött számára.

A Gora kráter egy vulkánkitörés maradványa volt, amely letérítette Orsist eredeti tengelyéről ezzel lakhatóvá téve a bolygó északi részét. Sűrű erdők és hatalmas mocsarak roppant medencéjeként, még egy alacsony központi hegygel is rendelkezett, amely magának a vulkánnak a maradványa. – Gora számtalanállatfaj otthona, amelyek ez évezreddel ezelőtt telepedtek meg rajta. A közel függőleges határai és a ritka levegő minden élőlény szökését meggátolta a legerősebb madarak kivételével. A maradék a saját útján fejlődött tovább a környezetben, amely inkább egy arénára hasonlított vidék helyett, egy parázsló üstre, ahol sosem szűnt meg a túlélésért folytatott küzdelem.

Maul valamennyi ölése közül csak egy volt lényeges – a többi túlélésért vagy sportból történt. Nem számított, hogy Trezza vagy Sidious mit mondott a szentségtelen világon való felülkerekedés fontosságáról, a sötét oldalt nem lehet egyszerűen elnyomni, mint valami kapcsolót. Az általa megölt élőlények közül egyik sem tanúsított önmérsékletet; minden erejükkel támadtak őt és védték magukat. Egyszerűen az ösztöneikre hagyatkoztak. Ez elgondolkodtatta Mault. Vajon azt várták tőle, hogy felülkerekedjen az ösztönein? Az önmérséklet gyakorlása valódi természetének megértésére szolgál? A sötét oldal csak olyan élőlényeket akar, amelyek képesek felülkerekedni önmagukon?

Ekképp vívódott magában. Most, hogy a hatalmas vihar közepén járt, úgy tűnt teljesítenie kell még egy utolsó próbatételt, mielőtt elérte volna a lepusztult helyőrséget, ahonnan légisiklóval történő mentést kérhetne.

Nem volt szokatlan, hogy kiáltások hasítanak keresztül Gorán, öblösítve a vízeséseket, a lomha folyókat és a mocsarakat, de ez okkal történt. Az egyik pillanatban tiszta volt az északi égbolt ege, a másokban pedig baljós felhők borították azt. Felvetődött neki, hogy pihenőt tart, de a szél és az irgalmatlan eső fárasztó gyaloglása folytatására készítette. Mögötte sorra csavarodtak ki a fák, felette pedig a szél által elfújtt rovarok felhői nyüzsgöttek.

Végül a vihar enyhülni kezdett, kövér esőcseppekre apadva, ahogy a csontig átitatott Maul előjött a túskeerdőből és egy széles szavannára érkezett. A szél is lecsendesedett, de helyét nehéz léptek hangja töltötte ki az ózondús légkörben. Llan vadak, állapította meg Maul kis idő elteltével. Talán azok, amelyek előző áldozata haláltusájára válaszoltak. Előkapva vibropengéjét annak combjához szíjazott tokjából, felmérte a körülötte elterülő füves vidéket, kiálló faágak után kutatva, amelyekből lándzsát formálhatna. Mivel nem talált semmi hasznosat, a távolban húzódó fasorok mellé sietett. Talán az enyhe szélben szagot fogva, a még mindig látatlan vadak vele együtt változtattak irányt, és lépteik aggodalomra készítették, ugyanis Gora legnagyobb állatainak többsége – még a közepes méretűek is – inkább egyedül jártak, mint csapatosan.

Szóval igen meglepő volt, amikor félúton az erdő felé négy llan a mezőre – kettő előről, egy-egy pedig mindkét oldala felől. Még ennél is meglepőbb volt az a tény, hogy meglovagolták valamennyijüket! Lovasaik vörös csuklyás öltözetet viselő, vékony szerzetek voltak és energia íjakkal és lándzsákkal voltak felfegyverezve. Ez lenne az, amelyről Kilindi akarta figyelmeztetni, mielőtt egyedül útnak indult volna? Maul kételkedett ebben. Láta, hogy a lovasok nem az akadémiáról érkezett gyakoronokok, sokkal veszélyesebbek voltak annál. A sötét oldal kezdett előtörni belőle, kinyilvánítására lázasan. Nem számít, mennyi vér lett kiontva, a sötét oldal erőszakra való készítése mostanra sem maradt abba. De annak peremén, hogy szabad gyepelót adjon erőinek, mégis visszafogta magát. A szokásos megpróbáltatásai része helyett a bestiák lovasait inkább mestere küldhette, hogy próbára tegye akaratát.

Ragyogó nyílveszők száguldtak felé az elektromos íjából, bár nem eltalálni akarták, hanem az egyik, a többitől elkülönített llan felé terelni – egy nagy, megjelölt him felé, melynek tüskés farka fel-alá csapkodott izgalmában. Ha valóban elfogni akarták, akkor biztosan Sidious áll e mögött. Maul visszafordulva próbált kitérni a nyilak elől, azonban hirtelen hátra lökte valami és ledöntötte lábáról. Mintha egyenesen nekiszaladt volna ez falnak; de ahelyett, hogy hátraesett volna, egy méterrel a föld fölé függesztve, mozgásképtelenül találta magát. Szemei egy magas figura fejjel lefelé fordított képét nyújtották, aki a fűjtató llanról leszállva közeledett felé. Az ember származású nő sápadt arca torz volt, ahogy az övé is tetoválásai által, annak vastag nyakáról amulettek és talizmánok sokasága lógott.

Ne állj ellen, Éjfivér Maul,” mondta Basicen, mély akcentussal. Kezei rituálisan mozogtak.

Sidious ügynökeként, úgy döntött, felbecsülheti a nőben az Erőt. Mesterével egy kategóriába sorolta, talán egy kicsit alacsonyabbra.

Próbált ebből valamennyit elmondani, de aztán a nő megérintette homlokát és elvesztette eszméletét.

Orsis Orbitális állomása két hosszúkás, számos kör alakú folyosóval összekötött főegységből áll. A főegységének irányító termét szállító hajók érkezésének és kirakodásának vezérlésére tervezték, a forgalomirányító a megfigyelődokkban tömörülő élőlények tömegének mozgását koordinálásáért felelt.

„A szállító hajó visszatér, a kék fregatt most ér látótávolságba.”

Meltch a hajóra pillantott. „Az ötös dokkba irányítsátok és küldjétek üzenetet, miszerint az össze nem itt dolgozó hagyja el a területet. Megvárta, amíg az irányító végrehajtotta a parancsot, aztán a hadvezér felé fordult. „A csapataid a helyükön vannak?”

Osika Kirske jókora feje bólintott. A távoli Rattatakról származó Vollick – ahol a hadviselés a mindennapi élet részét képezte – Kirske egy kisebb hadseregnek parancsolt, de Orsira érkezve alig három osztag Weequay és Siniteen zsoldost vihetett magával.

„A légiód biztosan megfelel a célra?” – Kérdezte Meltch.

„A legjobb harcosaim közül válogattam őket.”

„Remélem is.”

Kirske roppant vállalai megemelkedtek a kétely hallatán. „Meltch, hogyan tudad idecsalni az Éjnővéreket Dathomirról? Azt hittem, hogy még saját földjükön kívül is nehéz rájuk találni. Hal’Sted is csak azért tudta elvinni a fiatal Ventress, mert Talzin félt, hogy fény lelepleződik.”

„Azt mondják, jó harcos vált Ventressből,” mondja Meltch, semmibe véve a kérdést.

Az éles vonások és barázdák eltorzultak szürke arcán. „Hamarosan meglátjuk, hogyan boldogul Ventress a saját fajtája ellen.

Meltch gondolkodott ezen. „Sok sikert a betörésükhöz. Most, hogy találkoztam az Éjnővérekkel, én távol maradnék Dathomirtól. De nem a azért fizetsz, hogy tanácsokat adjak.”

Kirske morgott egyet. „Mindi szívesen fogadom egy mandalór tanácsát.”

Meltch nem törődött a dicsérettel.

„Pár év harc az Üst arénájában és az Éjnővérek könyörögnek majd, hogy a seregemben szolgálhassanak,” Kirske hozzátette: „De még mindig nyitott a kérdés: hogyan csaltad ide őket?”

„A sajátjukért jöttek,” mondta végül Meltch.

Kirske ferde szemei annyira kiszélesedtek, amennyire csak csontos szemöldökeik engedték. „Trezza egy Éjnővért képez?”

Meltch a fejét rázta. „Egy dathomiri Zabrak fiú az Éjfvérek klánjából. A nők szaporodásra és katonásra használják őket.”

Kirske tekintete a közeledő hajóra váltott. „Mit tegyünk a Zabrakkal?”

„Ő a tied. Ingyen dobom az ajánlatba.”

Kirske tekintete összezavarodott. „Legalább a fizetséged megtoldhatnánk valamivel.”

Meltch önelégülten mosolygott. „Nem szükséges. Már azzal is szívességet teszel, hogy elviszed Orisiról.”

Úgy érezve, mintha megfosztották volna az erőtől – a Sidioussal gyakorlataihoz nem túl különböző módon érezve. – Maul émélyegve tért magához a transzból, amelybe korábban juttatták bele. Érzékei még azelőtt tudatták vele, hogy egy kis hajón van, mielőtt felnyitotta volna szemeit.

Tulajdonképpen egy gyorsító székből volt, annak háttámlájához támaszkodva. Vibropengéjének tokja üres volt, akárcsak a nő nemű katonák saját képességeikbe vetett hite, ugyanis Maul nem volt megkötözve, vagy leszíjazva.

„Tapasztalt vagy, Maul,” mondta a nő, ahogy felé fordult a fiú sárga szempárja, „de talán nem annyira, mint azt nekem mondták.”

Maul gúnyosan mosolygott. „Ez egy kölcsönös nézet mostanában.”

A nő becsülte választát. „Milyen megható. Nem sokkal ezelőttig azt hittem hiba volt ilyen messzire eljönni és ennyit kockáztatni, hogy visszavihessünk fivéreidhez. És mégis érzem, hogy átjár az Erő.”

„Nincsenek fivéreim,” vágta rá Maul.

„Óh, dehogyan nincsenek. És életed teljesen megváltozik majd, mikor ismét köztük leszel. Dathomiron a Szárnyas Istennő és a Horgas Isten gondviselésében és tanításaiban részesülsz majd. Amikor eljön az ideje, szembe kerülsz az Éjférvérek Harag, Éj és Fennköltség Próbáival. És mikor teljesíted azokat, abban a szerencsében részesülsz, hogy természetfeletti harcossá alakítunk. Erőd tízszeresére növekszik majd, és a fejedet borító apró szarvacskák hosszúak lesznek, és halálosak.”

Maul azonnal beszüntette a figyelést. A Boszorkány bizonyára Sidous által előkészített tervben játszotta a szerepét. Mondta, hogy különféle szerzetek próbálják majd kihasználni és megtéveszteni, és itt pontosan ez történik vele.

„Én nem megyek Dathomirra.”

A boszorkány húzta a szemöldökét. „Nem akarsz látni szülőbolygód és találkozni az Éjférvér klánod tagjaival?”

„Ahogy mondod.”

Tekintete csalódottá vált. „A sorsod az, hogy szolgálj minket, Maul, akár így, akár úgy. Ez mindig is így volt.”

„Nekem csak egy Mester parancsol,” mondta Maul.

A boszorkány erőltetetten mosolygott. „A Falleennek, aki parancsol neked, valaki mást kell majd találnia.”

Maul azt hitte a megfelelő választ adta kérdésére, de úgy tűnik mégsem, vagy Talzin nem értette meg a lényegét. Nevén is említeni akarta Sidioust, de meggondolta magát.

A Boszorkány egyik követője a szűkös kabinba érkezett. „Elértük az állomást, Talzin Anya.”

Talzin gondosan felmérte Maul tekintetével. „Bízhatok benne, hogy uralkodsz magadon, amíg a hajónkra kísérünk, vagy csak a fedélzetén akarsz magadhoz térni?”

Maul a fiatal nőstények rövid kardjaira és elektromos íjaira pillantott. „Pillanatnyilag, ti vagytok az erősebbek. Nem okozok bajt.”

„Persze, hogy nem.”

Mault vigasztalta a tudat, hogy az állomás maga az Orsis Orbitális Állomás volt. Ahogy a vonósugár besegítette a hajót a raktérbe, elhatározta, hogy megmutatja Mesterének, amíg Sidious mást nem mond, Orsis marad az otthona. De egy hirtelen jött megérzés került előtérbe terve felett. Talzinnak is feltűnhetett valami, ugyanis felé fordította tekintetét, amíg lekísérte őt és az Éjnővéreket hajójuk rámpáján, talán úgy érezte, ez őt is érinti.

„Baj,” válaszolta Maul.

Talzinnak egy szavába sem került és a három Éjnővér előhúzta kardját és bekapcsolta elektromos íjait. A homályosan megvilágított kikötő elhagyatottnak tűnt, de Maul lesben álló fegyveres élőlények jelenlétét észlelte a sötét helyiségben. Talzin hajthatatlanul folytatta menetelését dokkba, mintha nem is érdekelné.

„Maradjanak ott, ahol vannak és eresszék le fegyvereiket,” egy zord hang visszhangzott végig Basicen a kikötő hangosbemondóin.

A Maul által észlelt fejdíszes Weequayek és nagyfejű Siniteeneknek bizonyuló élőlények sugárvető puskákkal a kezükben bújtak elő a sötétségből. Az osztag közepén egy Vollrick tornyosult, tetőtől talpig ríktó páncélba burkolva.

„Sosem térsz vissza Dathomirra, Talzin Anya,” mondta a Vollick. „Ti öten Rattatakon lesztok a vendégeim, történetesen az elit hadseregem tagjaiként.” Egy hatalmas sugárvetőt húzott elő annak tokjából és egy célzott lövést adott le a kikötő magas mennyezetére.

„Fegyvereinket kábításra állítottuk, de halálosra fogjuk, amennyiben úgy döntenek, elutasítod meghívásomat.”

Talzin nem kívánt válaszolni. Kezei egyetlen mozdulata által, a raktér hirtelen Éjnővér harcosok tucatjaival telt meg, bár feltűnő köpenyeiket és fegyvereiket ősréginek találta Maul. Felismerte, hogy az Erő illúziójának káprázata alatt áll, de a Vollrick katonái bedőltek a trükknek. Ahogyan a hadúr felvázolta, egy tucatnyi sugárvető kapcsolója váltott kábító fokozatból teljes erejű lövésre és lézernyalábok sokaságának vihara kezdett cikázni a kikötőben, mindannyijukat veszélyeztetve.

Az igazi Éjnővérek ellenfeleikéhez hasonló gyorsasággal reagáltak és számos katonával sikerült végezniük elektromos nyilaikkal, mielőtt Talzin ősi harcosokból álló illúziója eloszlott volna az újrahasznosított levegő ugyanazon részén, ahol előidéztek őket. Ekkor őrjöngve – és a Vollrick tüzelés beszüntetésére vonatkozó utasításait figyelmen kívül hagyva – a Weequayek és Siniteenek rohamot indítottak, kioltva az egyik Éjnővér életét és megsebezve Talzin combját.

Maulnak felötlött, hogy visszazaladjon a szállítóhajóhoz, de kételkedett benne, hogy annak elég ereje lett volna a vonósugáron való felülkerekedéshez. Ehelyett örült vágatába kezdett az elesett Éjnővér felé, keresztülugratva, forogva és bukdácsolva a fedélzeten, amíg rátehetette kezét annak elektromos íjára.

A hajó felé hátrálva, az egyik leszállókarom mögött húzódott fedezékbe és viszonzni kezdte a tüzelést.

Ha ez egy teszt volt, gondolta, igencsak elhúzódott.

Néhány méterrel arrébb, Talzin a fedélzetre volt szorítva a két megmaradt Éjnővérral, akik a sötét oldal nyilainak záporát zúdították ellenfeleikre, sokukat célba juttatva.

Maul felmérte a rakteret. Mivel már számos alkalommal járt az állomáson – általában a Trezza által szervezett megbízatások alkalmából - tudta, hogy a rakodó és utas központ több helyen is össze volt a kapcsolva a szellőzőnyílások által. Ha sikerül eljutnia az utas részhez, elköthet egy szállítóhajót és még azelőtt visszatérhet Orsira, hogy észrevennék eltűnését. De könnyebb azt mondani, mint megtenni, ha továbbra is a Mestere által lefektetett szabályok szerint játszik.

Épp legközelebbi szellőzőnyílás felé vette volna az irányt, amikor utána szólt Talzin Anya.

„Maul, ne hagyj el minket!”

Megfordulva látta, hogy az egyik Éjnővér segítségével állt lábain, miközben a másik fedezte őket.

„Maul!” Ismételte Talzin.

Ellentmondásba ütközött. Vajon mestere azt várja, hogy szimpátiát mutasson? Még ha balul is sült el a terv, Talzin továbbra is Sidious ügynöke lehet, ráadásul segítségre szorul. A sötét oldal egyáltalán megengedi az önfeláldozást?

Éles fogait csikorgatva, jobb karjával keresztüldugta az íjon, majd a vállára akasztotta, aztán átviharzott a lézernyalábok áradatán, hogy elérhesse Talzint. A nőt a vállán cipelve sietett a szomszédos dokk biztonságába, a két Éjnővér mögötte haladt.

„Meghalt,” jelentette az egyik tollas-képű Weequay, ahogy Osika Kirske Hadúr az elesett éjnovér felé közeledett.

A Vollick jobb lábának tömör bakancsa nem sokkal az álla alatt érte a sovány emberfélét és egy méterrel a padló fölé repítette.

„Túl sokan voltak,” próbált magyarázkodni egy másik Weequay, cserébe egy jókora erejű ütést kapott, egyenesen a képébe.

Ezután Kirske a kevés, még talpon lévő katonák felé fordult. „A Boszorkány véghezvitte a lehetetlent: Nagyobb barmokat csinált belőletek, mint azt valaha is lehetségesnek tartottam volna!” Tekintete a szellőzőnyílás felé fordult, amelyen át Talzin és a többiek kerekét oldottak. „El akarnak majd jutni a hajójukhoz. Fogjátok el őket! És legalább a boszorkányok egyikét hagyjatok életben. Az utas résznél találkozunk.”

Melch a közelből figyelte, ahogy Kirske zsoldosai útnak indultak. „Próbáltalak figyelmeztetni,” mondta. „Most már harcolnod kell.”

A Vollick mély torokhangon válaszolt. „Mi rattatakiak a harcért élünk.

Melch megjegyezte. „Még egy utolsó tanács: kérj erősítést.”

„Elmész?” Mondta Kirske a mandalór háta mögött.

„Már teljesítettem az alku rám eső részét, Hadúr,” mondta Melch fennhangon. „Ezt a mocskot már neked kell feltakarítanod.”

Az állomás egyik hengeres összekötő csövének bejárata alig 50 méterre volt tőlük, de Maul és a három dathomiri egy teherkonténer mögé volt szorítva a Vollick hadúr erősítésének tüze által.

„A varázslataink nem használnak ebben a steril környezetben,” mondta Talzin utálattal hangjában. „Ezért nem tudtam fenntartani az illúziót.”

Lézernyalábok pattantak le a tároló faláról. A két éjnovér viszonzta a tüzet.

„Az illúzió, amely kis híján megölette mindannyiunkat,” felelte Maul.

Talzin felemelte kezét a külső combján elhelyezkedő, mély, feketés szélű sebéről és megremegett. Maul néma csendben figyelte a sérülést. Fekete a vörös mellett, mint a fején és alján cikcakkban húzódó mintázat.

„Dathomiron meg tudnám gyógyítani magam.”

„Senki sem kérte, hogy idejőjj,” mondta, bár ez nem épp a legmegfelelőbb válasz volt.

„Érted jöttünk.”

Egy szót sem hitt el belőle.

Talzin ezüstös szemei felragyogtak. „Hát nem érted, hogy áll előtted, Maul. Az, hogy messze kerültél Dathomirról nem változtatja meg a tényt, hogy ez Éjfvér vagy és sorsod összefonódik a mienkkel.”

Ő bosszúsan válaszolta. „Mindenkinek van egy terve számomra.”

A nő ennek jelentését próbálta leolvasni Maul félelmetes arcáról. „Nem értem,” válaszolta végül.

De Maul elhallgatott.

A teherkonténer és a katonák közti üres részen, egy tucat önműködő rakodódroid hasonló konténereket vontatott a polírozott fedélzet előre meghatározott részeire, az orruk előtt zajló tűzharc teljességgel hidegen hagyta őket. A tárolók egy, a kikötőben való dokkoláshoz túl nagy teherszállító hajó erős vonósugarain érkeztek a raktérbe. Magát a folyamatot a kikötő felső irányítótermében elhelyezkedő számítógép vezérelte.

Maul figyelte egy ideig, aztán a következőt mondta: „Egy mód van rá, hogy átjussunk az összekötőnyíláson és elérjük az utas részt.” Erőtéljes pillantást vetett Talzinra. „Szükségem lesz az egyik energia kardotokra.”

Talzin visszanézett rá. „Nem tanítottak meg a fegyver használatára.”

Maul vállat vont a kijelentés felett. „Majd improvizálok.”

Trezza és Sidious a szavanna magas fűvén állt, ahol utoljára látták Mault. A terepsikló, amely Gorára szállította őket nem messze parkolt. Erős szél kapott köpenyeikbe, és igen hangosan kellett beszélniük, nehogy elragadja szavaikat.

„Nyomon követtük, amíg le nem sújtott a vihar és ki nem iktatta a biztonsági kamarák jelentős részét,” mondta a Falleen. „Akkorra már közel volt az állomáshoz és úgy gondoltuk az éj beállta előtt mentést kér majd.” Megállt, majd hozzá tette: „Az általam képzettek közül még senki sem boldogult ilyen jól egymaga.”

„És mégis nyoma veszett Maulnak,” mondta Sidious.

„Az általam küldött keresőbrigád eddig volt képes nyomon követni,” folytatta Trezza, „de nincs bizonyíték rá, hogy bármerre is továbbhaladt volna.”

Sidious felmérte a szavannát és a távoli fasort. „Maul nem volt egyedül.”

Trezza követte Sidious azon területekre vetett pillantásait, ahol a fűvet letaposták és felforgatták. A férfi rábólintott. „Ezek Llanok művei. A nyomkeresők négy fenevad nyomát tudták azonosítani.

Sidious enyhén felé fordult. „Itt... egyidejűleg?”

„Minden bizonnyal.”

„Úgy érted az llanoknak közük lehet Maul eltűnéséhez?”

„Nincs bizonyíték ennek megerősítéséhez. De nem vitás, hogy Maul és az llanok egyidejűleg tartózkodtak itt.”

A Falleen és az ember kapcsolata nyolc évvel ezelőttre nyúlik vissza, amikor is Sidious Darh Plagueis parancsát hajtotta végre, miszerint Mault Mustafarról az orsisi katonai akadémiára kell szállítani. Sidious álruhában tette első látogatását. Most arcát csupán köpenyének felhúzott csuklyája palástolta. Sidious értelemszerűen bízott a Falleenben, és most sem látott rá okot, hogy kételkedjen szavában. De annak, hogy pár llan felülkerekedhetett Maulon a puszta elgondolása is nevetséges volt.

„Mikor tapasztaltad utoljára, hogy az llanok szervezeten cselekedtek volna?”

„Soha,” válaszolta Trezza.

Sidious ismét körülnézett, teljes kört leírva tekintetével. „Ez a vihar...”

„Valamiféle anomália. A semmiből bukkant elő.”

Sidious hallgatag volt pár pillanat erejéig. „Jött vagy ment innen hajó?”

„Nem a kráterből. Az akadémia úrkikötője bonyolítja a forgalmat.”

„Szállítóhajók,” mondta Sidious.

„Pontosan.”

„Távozott a gyakornokok vagy az oktatók valamelyike is?”

Trezza tűnődött rajta. „Meltch üzleti úton van egy szabvány hét erejéig, de ma este számítunk visszatérére.”

Sidious ráncos állát simította. „A mandalór.”

„Megszökhetett?” Kérdezte Trezza óvatosan.

Sidious farkasszemet nézett vele, fejfedője sötétségéből rápillantva. „Hogy érted?”

„Elege lehetett... a tanításból?”

„És úgy döntött, hogy elfedi a nyomait a legmesteribb magánakció végrehajtása után, melyet valaha tapasztaltál életed folyamán?”

Trezza elfordította tekintetét. „Csak felvetem a lehetőségét. Nem Maul lenne az első, aki ehhez folyamodott.”

„Kizárt, hogy Maul az egyetlen helyet, amelyet otthonaként ismert.”

Sidious az ég felé fordította arcát. „Mond meg a nyomkeresőidnek, hogy fejezzék be a kutatást. Személyesen intézem ezt az ügyet.”

Rövid kardjával kezében, a Weequay és Siniteen sugárvetők lövéseit elkerülve, Maul az irányítóterem válaszfala felé rohant. Ez pillanatra úgy tűnt, annak falára akar majd felszaladni, de ehelyett egyenesen elrugaszkodott a padlóról, amikor már csak méterekre járt a válaszfaltól. Eközben feje fölé emelte kardját és mindkét keze erős szorításában belevágta az irányítóterem átlátszó fémből készült ablakába. Egy átlagos kard egyszerűen lepattant volna annak felületéről, de az Erő sötét oldalának erejével feltöltött Éjnővér kard nem csak áthatolt rajta, mint egy lézerekard tenné, de függőlegesen bele is állt az ablakba, a tömegvonzás a padló felé húzta Mault. A fegyver markolatán függeszkedve, mászott rajta egy keveset, majd testét fel és alá lendítette a kardon, lábait maga elé tartva vágódott bele az üvegbe. Ez a húzás bevált ugyan, de a szükséges lendületet Maul helyett, sokkal inkább a Vollick harcosainak összetüze szolgáltatta.

Maul lábbal előre repült be a betört ablakon keresztül az irányítóterembe, miközben lézernyalábok tucatjai suhantak utána és kaptak gellert mindenfelé. A szobában található berendezések többsége tönkrement, és ahogy kiégték az áramkörök, a kis helyiséget csípős füsttel kezdte megtölteni. Átmászva a romos nyíláson, Maul a számítógép központi kijelzőjéhez sietett és hozzálátott az adatok bevitelére az érintőképernyőn keresztül. Egyáltalán nem volt tapasztalt ebben, de Trezza ugyanakkora hangsúlyt fektetett a számítógépek feltörésére, mint a mérgek előállítására vagy a gyilkolási technikákra. De ami még ennél is fontosabb, az Orsis önműködő rakodórendszerét vezérlő programokba való betörés, egyáltalán nem igényelt szakavatott képességeket.

Ahogy a szobában tovább pattogtak a lövések, Maul betört a vonósugarakat vezérlő programba és felülírta annak paramétereit. A rendszer egyfolytában a felől kérdezte, hogy teljesen biztos-e az általa bevitt módosítások végrehajtásában, de amint meggyőzte szándékáról, a következmények szinte azonnaliak voltak.

Ahol nem sokkal ezelőtt a teherkonténerek finoman lebegtek a raktérbe, egyszer hatalmas sebességre kapcsolva kezdtek özönlenni. A kint parkoló hatalmas hajóra nem sok hatással volt a vonósugár megnövelt húzása, de maguk a konténerek túl gyorsan érkeztek, ahhoz, hogy a rakodódroidok kezelhessék őket. Ehelyett felhalmozódtak a fedélzeten, egyre csak tornyosuló falat emelve a zsoldosok és az Éjnővérek között, anélkül, hogy az utóbbiakat meggátolnák a létesítmény utasteréhez vezető összekötő járatának elérésében.

Előre látva a végkifejletet, a katonák közül sokan kitörtek a fedezékükből, hogy átérhessenek a túloldalra, csak hogy összezúzhassák őket az érkező tárolók. A rakodódroidok közül is nem ez kilapítva végezte, a rögtönzött válaszfal részévé válva, amely kis híján kitört a túlnyomásos dokkból.

Mivel az ellenség figyelmét elterelte a válaszfal, Maul biztonságosan levetődhetett az irányítóteremből a dokk padlózatára és visszatérni Talzinhoz.

„Technikai mágia,” mondta a nő, a méltánylás legapróbb jele nélkül.

Maul felsegítette és karját annak dereka köré csavarta.

A mögöttük felzárkózott Éjnvőerekkel sarkukban, kettejük a folyosó felé siettek, elérve a számos elválasztó első képviselőit: Maul az Erő segítségével felnyitotta, ahogy közeledtek felé, Talzin pedig bezárta, amint áthaladtak azon, a két Éjnvőer pedig elektromos íjait használva semmisítették meg az irányítóegységet. Csapatmunkájuk ekképp ismétlődött az összekötő folyosón keresztül. Maul nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy tettei végül elmésnek vagy teljességgel átgondolatlanak bizonyulnak majd. De hite abban, hogy most épp próbára teszik erőt adott neki, ahogy ő és Talzin az utolsó, Orsis Orbitális Állomásának utas részébe vezető elválasztón haladtak keresztül, felismerése pedig annyira erős volt, hogy megállásra készítette.

„Mire vársz?” Mondta Talzin. „A hajónk nincs már messze.”

„Most már abbaagyhatod a színlelést,” válaszolta.

A nő zavarodottan rázta fejét. „Mivel kapcsolatban?”

„Dathomirról, az Éjfvőerekről, és a többiről. Tudom, hogy a Mesterem küldött.”

Talzin értetlenül bámulta.

„Tudom, mert érzem a jelenlétét. A Mesterem itt van.”

Sziráknak üvöltése visszhangzott az utas részen keresztül, a vészhelyzeti fények élénkvrös ragyogást kölcsönöztek a közlekedési csomópontok és hangárok némelyikének.

Alaposan beleizzadva páncéljába, Kirske Hadúr lépdelt katonái mögött, melyeket az összekötőnyílás másik végén sorakoztatott fel, amelybe négy leendő zsákmánya lépett be az elmondások alapján. Más katonák örökösre lettek utasítva, valamint a biztonság kedvéért egy Weequayek zsoldosokból álló osztag lett megbízva az Éjnvőerek hajójának őrzésével, ha esetleg Talzin és társai eljutnának odáig. Ezzel egy árva lélek sem maradt Kirske saját csillaghajóján.

A Dathomiri Zabruk által a kikötők egyikében véghezvitt pusztításon gondolkodva, Kirske azon kezdett tűnődni, hogy nem őt volt-e az, akit felültettek. Meltch szinte közömbös volt az egykori Éjfvőerrel kapcsolatban és mégis, Trezza dathomiri gyakornoka még magánál Talzin Anyánál is veszélyesebbnek bizonyul. Vajon a mandalór külön alkut köthetett egy másik rattataki hadúrral, hogy csapdába csalja? Kirskenek minden bizonnyal számos ellenfele akadt a harcias világban.

Kirske az összekötőnyílás kijáratának irányába pillantott és ráförmedt az egyik Siniteen hadnagyára. „Mi tart nekik ilyen sokáig? Miért nem jöttek még elő? És miért van ilyen rohadt meleg idebent?”

Karmos ujjait óvatosan zubbonya gallérjának egyik gyűrűjébe akasztotta, majd egy felülessen megrántotta, hátha ezzel kiereszt valamennyit a mellvértje alatt felgyülemelő hőből. A mellette álló Weequay barázdált fejbőrén csak úgy csorgott az izzadság.

„Nagyuram, az előretolt felderítőink sehol sem találják őket,” mondta végül a Siniteen.

Kirske próbálta élesíteni az összekötő nyílás kijáratának képét, de periférikus látását igen homályosnak találta. Az ő szemével nézve, a fedélzet másik oldalát mintha köd borította volna. Talán magát az optikai csalódást a szemeibe futó izzadság eredményezheti. De lehet, hogy mégsem. Minden esetre leellenőrizte a helyszínt a kikötő legközelebbi hő elvezető nyílásánál.

Egy szinttel a fedélzet alatt, ahol Kirske és katonái sorakoztak, Maul és az Éjnvőerek egy karbantartóállványon álltak, néhány méterrel az elárasztott helyiség padlózata felett. Az áradat a felettük húzódó hatalmas csövek nyílásaiból származott, melyeket Maul dathomiri kardjának pengéje vágott. Ahogy előtört a csövekből a víz, Talzin – karjaival erőteljes mozdulatokat téve – gőzzé változtatta legtöbbszörét, és a felhők hamarosan keresztüláramoltak a résekt padló nyílásain a felettük lévő fedélzetre.

„Ez a vihar nem lesz olyan erős, mint amelyet Orsision idéztem elő,” mondta Talzin, „de ez is megteszi.”

Maulhoz és a két Éjnővérhez hasonlóan az egyik vészhelyzeti légző maszkot viselte, amelyet még Maul tépett le a közeli légzsilip faláról, miután ő és Talzin megéreztek az összekötő járat túloldalán váró rajtaütést. Lemásztak az utas rész közlekedési szintje alatt futó karbantartó folyosókra. Ahol korábban Talzin képtelen volt előidézni varázslatait, a víz szerkezetének módosítására vonatkozó képességeire szemmel láthatóan nem volt sok hatással az állomás többi részének technológiai-sterilitása.

Talzin tovább folytatta a varázslatot az egyik kezével, míg a másikkal mélyen köpenye zsebébe nyúlt. Dathomiri nyelven mormogva kihúzott onnan egy kristályszerű üveget és elkezdte annak borostyánszerű tartalmát, a rendkívül forró gőz felhőivel vegyíteni. Mindkét karjának mozdulataival kavargatni kezdte a felhőket, gyorsabb emelkedésre bírva azokat, mintha erős ventilátorok fűjték volna felfelé.

A négyük kívárta, amíg köhögő és rókázó hangok nem kezdtek hallatszani odafentről; majd az állványzat végéhez siettek és felmásztak a felső hangárba vezető létrán.

Talzin kábító és szinte áthatolhatatlan ködének áldozataiként, a hadúr katonái úgy botladoztak, mintha alaposan kirúgtak volna a hámból és a padlózatra hánytak. A két Éjnővér kardjaikat felvillantva rontottak közéjük. Azon kevés Weequay és Siniteen, aki nem roskadt össze teljesen Talzin különös főzete hatására tüzet nyitott fegyverével, de gyorsan elintézték őket. A maszkos dathomiriakra hagyva a vívást, Maul a Vallick hátvédjeinek rontott, ökleivel és lábaival összezúzva azok testeit és darabokra törve csontjaikat, ahogyan magához a hadúrhoz verekedte magát. A ködből a Vollick testőreitől származó lézernyalábok áradata tört elő, Mault földre kényszerítve, egy nyaláb által vérezve, amely jobb felkarját horzsolta végig. Feltápáskodva folytatta a hajsztát, de ekkorra a hadúr és legjobb emberei elmenekültek az egyik kijáraton keresztül. Egyedül Talzin hangja tartotta vissza az üldözés folytatásától.

„A hajónk!” Kiáltotta.

Kézmozdulatai a terjengő ködöt egy cseppfolyós masszává egyesítették, melyet aztán egyetlen mágikus mozdulattal szétrobbantott, vízzel megszórva a fedélzetet. Miközben lecsatolta a légző maszkot arcáról, kezével mutatta az irányt, ahol kikötött hajójával.

„Gyorsan!”

Talzin nem várta, hogy Maul követi majd parancsát, és miközben rohant, azon tűnődött, hogy miért is tart velük. Vajon tényleg el akarná kísérni őket Dathomirra? Kétkedett benne, hogy, hogy elég ereje maradt volna másodszeri elkábítására vagy a velük tartásról való meggyőzésére. De akkor mi változott? A harc valamiféle különleges kapcsolatot alakított volna ki közöttük? Vagy most már kész elfogadni sorsát, annak ellenére, amit Mestere jelenlétének észleléséről mondott?

A hangárhoz sietve, látták, hogy a padlót elesett Weequayek borították. Az elszíneződött testek egyikén sem mutatkoztak halálos sebek nyomai, de mégis a katonák mindegyike halott volt. A Vollrick egyértelműen azért rendelte ide őket, hogy meggátolják Talzin és társai visszajutását a csillaghajóhoz. Esetleg egymás ellen fordulhattak? Alig volt ideje gondolkodni ezen, aztán már látta is Mault, ahogy hirtelen megáll és fejét lehajtva térdére borul.

„Mester,” halotta Talzin.

Egy férfi lépett elő. Átlagos magasságú volt, fekete köpenyt viselt, melynek csuklyája a fejére volt hajtva, teljességgel elfedve arcát. Talzin érezte erejét, de nem csak az Erőben, hanem a sötét oldalban is, mintha átjárta volna. Még az Éjnővérek is érezték a férfi erejét, és bizonytalanul hátráltak egy lépést, a padlózatra fogva energia íjaikat. Egy jó ideig ő és Talzin vészjósló csendben figyelték egymást. Aztán a köpenyes ember Maul felé intett.

„Ő nem tartozik Dathomirra,” mondta Basicen, erőteljes szavakkal. „Ő az enyém.”

Talzin felidézte, amit Éjnővér Kycina mondott az ifjú Maul egy előkelő, erőteljes embernek való átadásáról. „Akkor mégsem dobtad csak úgy oda a Falleennek.”

„Épp ellenkezőleg,” válaszolta.

A nő Maulra pillantott. „Alaposan kitanítottad.”

A köpeny felhúzott csuklyája által formált árnyak alatt, a férfi csupasz felső ajka enyhe mosoly jeleit mutatta. „Felesleges megerősítened azt, amiről tudom, hogy igaz.”

„Persze, hogy nem,” válaszolta a megbánás legkisebb jele nélkül.

A hajó felé intett. „Az elesett Éjnővér társatok testét a fedélzetén találjátok.”

Talzin biccentett bólintott hálája jeléül.

A férfi kezeit inge ellentétes ujjaiába hajtotta. „Most távozzatok innen, mielőtt meggondolnám magam.”

Talzin hezitált, nem szokott parancsokat teljesíteni, de nem sokáig és végül jelt adott az Éjnővéreknek a hajóra való felszálláshoz. Mellette Maul még mindig térdepelt, fejét a padló irányába hajtva. Megengedte lógó bal kezének, hogy véletlenül hozzáérjen a fiú felkarján húzódó véres sebhez. Aztán enyhén sántítva odalépett a beszállórampára. Ott bal kezét a nyakába akasztott talizmánok egyikéhez emelte és rányomta Maul vérére.

Ezzel örökké tudni fogom, hol talállak.

Egy utolsó pillantást vetve Maul Mesterére, felmászott a rámpán és eltűnt a hajótestben.

Mikor a csillaghajó elhagyta a hangárt, Sidious egy megfigyelőablakhoz ment, amely a sokszínű Orsistra nézett. Maul térdelő állásban követte és Mestere szavaira várva.

„Jól csináltad, Maul,” mondta végül Sidious. „Nagy örömömre szolgál, hogy önmérsékletet tanúsítottál és nem hágtad át az Erő sötét oldalában való beható képzesed szabályait.”

„Abban a reményben tettem, hogy egy napon a tanítványoddá válhatok majd,” válaszolta Maul.

Sidious részben elfordult az ablaktól, hogy rápillanthasson. „Akkor vedd úgy, hogy közelebb kerültél egy lépéssel.”

Maul felsőhajtott megkönnyebbülésében. „Köszönöm, Mester.”

Sidious távolodni kezdett az ablaktól. „Eljött az ideje, hogy megtudj bizonyos dolgokat kötelességeid természetéről. Ahogy mondtam, már jóval születésed előtt elkezdtem lefektetni egy Grandiózus Terv alapjait. – egy tervét, amelyben te is szerepet játszatsz majd, ha továbbra is érdem teljes és türelmes hűséget tanúsítasz majd. De azt tudnod kell, hogy e terv nem teljesen általam lett kidolgozva, valójában már egy évezred óta tartanak előkészületei. Számos élőlény elméjéből ered, melyek mindegyike egyetlen ősrégi hagyományt szolgált.” Megállt, majd Maulra nézett. „Egy hagyományét, melynek sokkal nagyobb jelentősége van annál a dathomiri testvériségénél, amelyről Talzin már biztosan beszélt neked. Ez egy ősi, Sithnek nevezett rend hagyománya.”

Maul összehúzta szemeit. „Már meséltél nekem a Sithről, még fiatal koromban, Mester.”

„Amit akkor elhallgattam előled az az volt, hogy az én vagyok a Darth Sidious nevezetű Sith Nagyr. A mesterem nevezte meg és ruházta rám ezt a címet, és ha úgy akarom, egy napon téged is ezen megtiszteltetés érhet általam.”

Maul erősen esdekelt. „Arra törekszem majd, hogy érdemes lehessen rá, Mester.”

„Igen, arra fogsz.” Mondta Sidious, majd hozzátette. „Ettől a naptól kezdve bevezetlek a Sith tanításaiba és fokozatosan megengedem, hogy megtudhass bizonyos dolgokat a másik énemről, valamint a végső célunkról. Egyelőre legyen elég annyi, hogy a Köztársaság ellenfelei vagyunk és a Jedi Rend esküdt ellenségei. A mi feladatunk lesz majd, hogy az előbbi romba döntjük, az utóbbit pedig eltöröljük a galaxisból. Itt én irányítom majd a

szálakat, a te feladatod lesz bizonyos küldetések végrehajtása, melyek kockára tehetik pozíciómat és felfedhetik tetteink valódi rendeltetését.”

Maul szíve hevesen dobogott mellkasában.

„Semmi más, csak a tökéletesség lesz bizonyul majd elegendőnek, Maul,” mondta Sidious. „Megértetted?”

„Megértettem, Mester.”

„Akkor tegyünk tanúbizonyságot róla, nemde?”

Maul felnézett. „Még egy próba?”

Sidious homlokát ráncolta. „Még egy?”

„Nem te küldted Talzin Anyát?”

Sidious haloványan elmosolyodott. „Ami Orsison és állomásán történt az nem az nem általam lett eltervezve, Maul. Valójában elárultak téged, valaki elmondta Talzinnak, hogy hol keressen, és segítette, majd szerepet vállalt Talzin, az elfogásodra vonatkozó tervében.

Maul szemei kikerekedtek. „Megtudhatnám a kilétét annak, aki elárult engem?”

Sidious gondolkodott rajta egy keveset, végül kijelentette: „Meltch Krakko.”

Maul merdten bámult meglepetésében.

„Trezza tudott róla, Mester?”

Sidious a fejét rázta. „Trezza semmi sem tudott. Habár, attól tartok, hogy nem már tudjuk kordában tartani az okozott kárt. A mandalór túl sokat tud, és ugyan megbíztam Trezzában, nem kockáztathatjuk meg, hogy eltűnése és az azt követő események híre szárnyra kaphasson.” Ezután elhallgatott, állára helyezve a kezét. „Én elintézem a Vollick hadurat. A te feladatod Trezza és a többi akadémián tartózkodó személy elintézése lesz.

Maul tekintetében kétely jelei mutatkoztak.

„Meg kell halniuk, Maul. Oktatónak és gyakornoknak egyaránt, az utolsó szálig.”

Maul szíve kővé dermedt. „Ahogy kívánod, Mester.”

Sidious hozzátette. „Nem esik bántódásod, amíg hasonlóképp cselekszel.”

Maul hátradőlt a szállítóhajó szűkös kabinjában, amely visszavitte Orsira, a kék, fehér és barna világ betöltötte az ülése mellett fekvő ablak kilátását, az előtte álló feladatra emlékeztetve.

Úgy döntött kihagyhatná majd, Daleent és Kilindit, de különösen Trezzát. De elfogadta, hogy haláluk szükséges Darth Sidious tervéhez – egy Grandiózus Tervhez, melynek most már Maul is részese lehet. Jelen pillanatban hozzávetőlegesen ötszázan tartózkodhatnak az akadémián, és ő sorra birkózott a mindannyiuk halálát eredményező ötletek áradatával.

Sidious ugyan megtiltotta a lézerekard használatát, de semmit sem mondott az önmérséklet tanúsításáról. Maul alig várta a Meltchel való találkozást, most már képességei teljes tárházát felmutathatta a mandalórnak.